

води при Іисуса, да мѣ кажутъ: Ты ли си който иде, или дрѣгго да чакамы? И като додоха при него челоуѣцы-ти, рѣкоха: Іоаннъ Кръститель ны проводи до тебе, и каза: ты ли си тоа, който трѣба да доди, или дрѣгго да очаквамы? И въ тоа часъ исцѣли мнозина отъ болѣсти, и немощи, и отъ лѣкавы дѣхове, и на мнозина слѣпы подари проглѣднѣваніе. И отговори Іисусъ, и рече имъ: идете и извѣстете Іоаннѣ което видѣхте, и чѣхте: че слѣпы проглѣднѣватъ, хроми ходатъ, прокажени сѣ очищава-тъ, глѣхы прочѣватъ, мъртви възкрес-нѣватъ, и на сиромасы-ты сѣ благоу-става. И блаженъ е, който сѣ не съ-блазни за мене. И когато си отидоха проводени-ти отъ Іоанна, начена да говори на народа за Іоанна: какво из-лѣзохте да видите въ пѣстына-та? трѣсть ли, отъ вѣтрѣ размюлава-на? Но какво излѣзохте да види-те? челоуѣкъ ли облѣченъ въ ме-кы дрѣхы? Ето, свѣтлооблѣчени-ти и онѣ, които пирѣватъ въ цар-скы-ты (палаты) сѣ. Но какво из-лѣзохте да видите? пророкъ ли? Ей. Казвамъ ви, и повече отъ пророкъ. Тоа е, за когото е пи-сано; „Ето азъ пращамъ вѣсти-теля моего прѣдъ лице-то ти, който ще устрои пѣта ти прѣдъ тебе.“ Защото ви дѣмамъ, че меж-дѣ родены-ты отъ жены никой про-рокъ, не е по голѣмъ отъ Іоанна кръстителя; но най малкій въ цар-ство-то Божіе, е по голѣмъ отъ него. И сичкій народъ като чѣха, и мытари-ти, оправдаваха Бога, като сѣ кръстиха съ кръщеніе-то

Іоанново. И Фарісеи-ти и законни-цы-ти отхвѣрилихъ за себе си волатъ Божіа, защото сѣ не кръстиха ѿ него.

Въ петакъ на г: недѣла.

отъ Лѣка, зачало, 32.

Рече Господь: На какво да уподобѣ челоуѣцы-ты на тоа родъ? и на какво сѣ подобни? Подобни сѣ на дѣца, които сѣдатъ на па-зара, и выкатъ едно на дрѣго, и казватъ си: свирѣхмы ви и не и-грахте, жално ви пѣхмы и не пла-кахте; Защото доде Іоаннъ кръ-ститель, който ни хлѣбъ їде, ни вино пїе, и казвате: вѣсъ има. До-де Оуинъ челоуѣческій, който їде и пїе, и казвате: Ето челоуѣкъ їд-ливъ и винопїица, прїатель на мы-тари-ты и на грѣшницы-ты. И о-правда сѣ мѣдрость-та отъ сич-ки-ты си чада.

Въ Сѣвбота на г: недѣла.

Отъ Лѣка зачало 20.

Иа онова врѣмѣ, като за-минѣваше Іисусъ, видѣ одного мытара, на имѣ Левїи, че сѣдѣше на мытарница-та, и рече мѣ: ела слѣдъ мене. И (тои) остави сичко, и стана та отиде слѣдъ него. И направи мѣ Левїи голѣмо угоще-ніе въ кѣща-та си; И много мно-жество мытари имаше, и дрѣги, които сѣдаха на трапеза-та съ тѣхъ. И книжницы-ти и Фарісеи-ти роптаха, и на ученицы-ты мѣ дѣмаха: защо съ мытари-ты и грѣшницы-ты